

Sygn. akt **VIII Ua 29/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017r. w Gliwicach

sprawy z odwołania I. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w C.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 czerwca 2016 r. **sygn. akt** VI U 180/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonej I. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 29/16

UZASADNIENIE

I. S. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 5 marca 2015 roku, mocą której przyznano jej prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku i ustalono, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 25%. Ponadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W toku procesu odwołująca wskazała, że domaga się przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w G. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku i ustalił, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 40% oraz zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

odwołująca, będąc zatrudnioną w Hipermarkecie T. w K. przy ul. (...) na stanowisku pracownika do spraw cen, uległa w dniu 9 grudnia 2013 roku wypadkowi przy pracy, który polegał na tym, że przechodząc przez jezdnię została potrącona przez nadjeżdżający samochód, wskutek czego doznała urazów: 1) wieloodłamowego złamania gałęzi górnej kości łonowej oraz gałęzi kości kulszowej prawej, 2) złamania bez przemieszczenia w części tylnej talerza kości biodrowej prawej, 3) wieloodłamowego złamania części bocznej kości krzyżowej po stronie prawej.

Decyzją z dnia 19 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przyznał odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania za 20% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku.

Zaskarżoną decyzją z dnia 5 marca 2015 roku pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przyznał odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku.

Na podstawie opinii biegłego lekarza ortopeda R. H. Sąd I instancji ustalił, że u ubezpieczonej występuje stan po wieloodłamowym złamaniu miednicy typu M.'a: 1) z przerwaniem ciągłości pierścienia miednicy od tyłu, złamaniem tylnej części talerza biodrowego, 2) z wieloodłamowym złamaniem kości krzyżowej po stronie prawej z rozejściem stawu biodrowego, 3) złamaniem obu kości kulszowych z przerwaniem ciągłości pierścienia miednicy od przodu, 4) wygojone z deformacją, zaburzeniami funkcji statyczno-dynamicznej i znacznego stopnia zespołem bólowym.

Biegły wysokość stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku, wywołującym wyżej wymienione urazy, ocenił łącznie na 30%. Wskazał, że z tytułu złamania kości krzyżowej i uszkodzenia stawu krzyżowo-biodrowego oraz deformacji tej okolicy powstał u odwołującej 15% uszczerbek na zdrowiu (pozycja 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 roku, poz. 954)), z tytułu natomiast złamania obu kości łonowych i rozerwania pierścienia miednicy w części łonowej oraz powstałej deformacji odwołująca doznała 10% uszczerbku na zdrowiu (pozycja 96b załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 roku). Ponadto zgodnie z pozycją 98 załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 roku biegły stwierdził u odwołującej 5% uszczerbku na zdrowiu w związku z izolowanym złamaniem talerza biodrowego (bez przemieszczenia).

Sąd I instancji ustalił ponadto, że u odwołującej doszło do skomplikowanego złamania miednicy z rozerwaniem ciągłości pierścienia zarówno części przedniej, jak i tylnej. Złamanie to spowodowało znaczną deformację struktury anatomicznej i spłylenie sprzężnych anatomicznych. Powstała deformacja wprawdzie uległa zmniejszeniu, to jednak nadal powoduje zaburzenia statyki i dynamiki chodu, które nasilają się po długim staniu i chodzeniu, zwłaszcza chodzeniu na dłuższych dystansach i bieganiu. W przyszłości z uwagi na zmianę symetrii pierścienia miednicy i niefizjologiczny rozkład sił obciążeń dynamicznych i statycznych u odwołującej z pewnością dojdzie do rozwoju

zmian zwyrodnieniowych i zwiększenia istniejących dolegliwości. Oprócz tego deformacji uległy ściany kostne kanału rodnego, co w przyszłości może utrudnić poród siłami natury.

Na podstawie opinii biegłej z zakresu chorób kobiecych i położnictwa E. B. Sąd Rejonowy ustalił, że deformacja po złamaniu miednicy nadal powoduje u odwołującej zaburzenia statyki, a w przyszłości dojdzie u niej do nasilonych zmian zwyrodnieniowych. Oprócz tego deformacje kanału rodnego utrudnią odwołującej poród siłami natury, wobec czego odwołująca będzie musiała urodzić dziecko w drodze cięcia cesarskiego; sam natomiast przebieg ciąży będzie powodował znaczne bóle miednicy małej, będzie to ciąża zagrożona z przyczyn ortopedycznych. Tym samym wysokość uszczerbku na zdrowiu odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku biegła oceniła łącznie na 40% uszczerbku na zdrowiu. Z tytułu zmian kostnych w miednicy uszczerbek na zdrowiu został ustalony przez biegłego w wysokości 25% (pozycja 96b załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 roku), natomiast z tytułu izolowanego złamania talerza biodrowego bez przemieszczenia ocena ta została dokonana na 5% uszczerbku. Z kolei biegła w związku z deformacją miednicy kanału rodnego, niemożnością porodu siłami natury, zagrożeniami bólowymi w przebiegu ciąży biegła określiła wysokość uszczerbku na zdrowiu na 10% (pozycja 96b) - z uwagi na to, że w przyszłości powstaną zmiany zwyrodnieniowe, które będą trwałe.

Sąd I instancji podzielił opinie biegłych sądowych R. H. i E. B. w pełnej rozciągłości, bowiem w ocenie Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie dokładnej dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu dodatkowych badań. Zdaniem Sądu Rejonowego, wbrew stanowisku pozwanego organu rentowego, biegły R. H. w wydanej opinii z dnia 30 czerwca 2015 roku, uzasadniając wysokość przyznanego uszczerbku na zdrowiu na podstawie pozycji 96b i 98 załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 roku, nie uwzględnił urazu deformacji ścian kostnych kanału rodnego, co wynika wprost z wyjaśnień biegłego wskazującego, że oceny uszczerbkowej z pozycji 96b dokonał w oparciu o stwierdzenie urazów: złamania kości krzyżowej i uszkodzenia stawu krzyżowo-biodrowego, deformacji tej okolicy, złamania obu kości łonowych i rozerwania pierścienia miednicy w części łonowej oraz powstałej deformacji. Tym samym biegły nie ujął przy tej ocenie deformacji ścian kostnych kanału rodnego, którą uwzględniła dopiero biegła E. B.. Stąd też z obu tych opinii wynika, że odwołująca w następstwie wypadku przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku doznała w sumie 40% uszczerbku na zdrowiu (35% z pozycji 96b i 5% z pozycji 98).

Sąd Rejonowy nie podzielił natomiast opinii biegłego A. K. jako opinii nieprzekonywującej i nieuzasadniającej w żaden sposób dokonanie różnej oceny uszczerbkowej w porównaniu do pozostałych biegłych.

Sąd I instancji stwierdził, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w następstwie wypadku przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku odwołująca doznała łącznie 40% uszczerbku na zdrowiu, a zatem wyższego uszczerbku w stosunku do uszczerbku ustalonego przez ZUS w zaskarżonej decyzji.

Tym samym mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne Sąd I Instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz z mocy powołanych przepisów zmienił zaskarżoną decyzję.

Na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 461 – według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 lipca 2015 roku) orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. powyższy wyrok zaskarżył w całości. W apelacji rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 6 ust. 1 pkt 4 , art. 11, a także art. 16 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z § 9 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 roku, Nr 234, poz. 1974) poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że ubezpieczonej wskutek doznanego urazu spowodowanego wypadkiem przy pracy z 9 grudnia 2013 roku przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15 % uszczerbku na zdrowiu i ustalenie, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego wynosi 40 % podczas gdy zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami ubezpieczona nie spełnia warunków do przyznania tego odszkodowania, gdyż u ubezpieczonej nie wystąpił uszczerbek na zdrowiu w łącznej wysokości 40 % , uszczerbek w wysokości 25 %;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że u ubezpieczonej nastąpił uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 grudnia 2013 roku w łącznej wysokości 40 %, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zakażonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że zwiększenie o 15 % uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej wynikało z dokonania podwójnej oceny położniczego aspektu deformacji miednicy. Dokonał jej biegły ortopeda, a następnie ponownie biegła ginekolog, która potraktowała uszczerbek określony w opinii ortopedycznej jako dotyczący wyłącznie układu ruchu i dodała do niego uszczerbek położniczy. Zwrócił także uwagę, że ocena uszczerbkowa winna dotyczyć aktualnie stwierdzonych następstw wypadku, a ewentualne przyszłe zmiany zwyrodnieniowe i ich skutki należy oceniać dopiero po ich powstaniu.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, z wyników którego wyciągnął słuszne wnioski, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy podziela.

W celu usunięcia wątpliwości, w postępowaniu odwoławczym Sąd uzupełnił postępowanie dowodowe i przeprowadził dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy R. H.. Na podstawie tej opinii (karta 151) Sąd ustalił, że biegły ortopeda w opinii z dnia 30 czerwca 2015 roku dokonał oceny uszczerbkowej wyłącznie pod kątem jego specjalności, a więc z uwagi na zaburzenia kostne wywołane przebyłym urazem. Biegły wskazał, że uczynił to z przyczyn oczywistych, ponieważ wykacza to poza jego dziedzinę wiedzy. W związku z tym nie dokonywał oceny następstw urazów z punktu widzenia ginekologiczno-położniczego. Biegły ortopeda podał nadto, że ocena ta winna zostać dokonana przez biegłego w tej dziedzinie lekarza.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu dotyczącego naruszenia prawa procesowego tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c., w którym apelujący zaakcentował dokonanie błędnej oceny dowodów w postaci opinii biegłych.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak

podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów, dokonywanej przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Ramy tej oceny wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zatem omawiany przepis wyznacza reguły oceny dowodów.

Zarzut apelacji dotyczący naruszenia tego przepisu nie jest uzasadniony. Dokonując oceny dowodów, w tym także opinii biegłych, Sąd I instancji zastosował zasady logicznego rozumowania i wywiódł logiczne wnioski. Z opinii biegłego ortopedy R. H. wynika, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej z powodu urazów ortopedycznych wynosi 30 %. Na uszczerbek ten składają się:

- 15 % - złamanie kości krzyżowej i uszkodzenie stawu krzyżowo – biodrowego plus deformacja – poz. 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t.j.: Dz.U. z 2013 roku, poz. 954),

- 10 % - złamanie obu kości łonowych i rozerwanie pierścienia miednicy w części łonowej plus deformacja – poz. 96b załącznika do wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku,

- 5% - izolowane złamanie talerza biodrowego – poz. 98 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku.

W opinii, po wymienieniu powyższych procentowych uszczerbków, biegły wskazał: „nadto deformacji uległy ściany kostne kanału rodnego”. Wynika z tego sformułowania w sposób oczywisty, że biegły ortopeda ocenił skutki ortopedyczne wypadku przy pracy, które wystąpiły u ubezpieczonej i zaznaczył, że doszło także do powstania skutków ginekologicznych. Potwierdzone to zostało *expressis verbis* przez biegłego ortopedę w opinii uzupełniającej.

Prawidłowo Sąd I instancji uznał, że skutki ginekologiczne wypadku przy pracy zostały ocenione przez biegłą ginekolog E. B.. Podała ona, że procentowy uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej z poz. 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku wynosi 35%. Zatem stwierdziła dalszy, oprócz ortopedycznego, długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej w wysokości 10 % za deformację miednicy kanału rodnego, niemożność porodu drogami natury.

Nie dopuścił się Sąd Rejonowy obrazu przepisu art. 278 § 1 k.p.c. albowiem przeprowadził dowody z opinii biegłych - z uwagi na konieczność posiadania wiedzy z zakresu medycyny do wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy. Jak już wyżej podniesiono opinie biegłych lekarzy zostały ocenione z zachowaniem reguł przewidzianych przez przepis art. 233 § 1 k.p.c.

Reasumując Sąd I instancji, wbrew zarzutowi apelacji, nie naruszył przepisów prawa procesowego.

Zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego także nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył ustalenia, czy u ubezpieczonej doszło do zwiększenia uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy i czy ewentualne zwiększenie tego uszczerbku pozwala, przy uwzględnieniu obowiązujących obecnie w tym zakresie przepisów, na wypłatę stosownego odszkodowania.

Na wstępie rozważań należy podnieść, że zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia

30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j.: Dz.U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje "jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Po myśli art. 12 ust. 2 jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu będący następstwem wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego ustalone było to odszkodowanie, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 2.

Przepisy art. 15 i 16 powołanej ustawy regulują zasady przyznawania jednorazowego odszkodowania. Zgodnie z nimi przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji ZUS. Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik w oparciu o rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Zgodnie z jego § 9 ust. 1 przy wielomiejscowym uszkodzeniu kończyny ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku, ustalonych za poszczególne uszkodzenie w sposób określony w ocenie procentowej, z tym że procent ten nie może być wyższy od procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny. Po myśli § 9 ust. 2 jeżeli wypadek przy pracy lub choroba zawodowa spowodowały uszkodzenie kilku kończyn, narządów lub układów, ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku ustalonych za poszczególne uszkodzenie, w sposób określony w ocenie procentowej, z ograniczeniem do 100%.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji prawidłowo zastosował wyżej wymienione przepisy prawa materialnego. Aktualny długotrwały procentowy uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej w związku z wypadkiem przy pracy został ustalony na podstawie opinii biegłych ortopedy i ginekologa.

Komisja Lekarska ZUS ustaliła u ubezpieczonej długotrwały uszczerbek:

- 20 % poz. 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku,

- 5 % poz. 98 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku.

Było to związane z rozpoznaniem przewlekłego zespołu bólowego po przebytych złamaniu przedniego i tylnego odcinka miednicy, złamaniem bez przemieszczenia talerza kości biodrowej prawej.

Zarówno Sąd I instancji jak i organ rentowy przyjęli 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu urazu określonego w poz. 98 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. W tym zakresie apelujący nie kwestionował rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy przyjął, że procentowy uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej z poz. 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku wynosi 35%. Z kolei apelujący stał na stanowisku, że jest to 20 %. Nie budzi wątpliwości, że organ rentowy nie uwzględnił następstw ginekologicznych wypadku przy pracy w postaci deformacji miednicy kanału rodowego, niemożności porodu drogami natury. Słusznie, uwzględniając opinię biegłej ginekolog, Sąd I instancji przyjął, że stanowi to 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Z akt organu rentowego wynika, że komisja lekarska nie uwzględniła nadto deformacji przedniego i tylnego odcinka miednicy tj. kości krzyżowej, prawego stawu krzyżowo-biodrowego oraz spojenia łonowego, co uczynił Sąd I instancji na podstawie opinii biegłego ortopedy. Organ rentowy wziął jedynie pod uwagę przewlekły zespół bólowy po przebytych złamaniu przedniego i tylnego odcinka miednicy. Nie budzi wątpliwości, że w skład miednicy wchodzi kości: krzyżowa i dwie kości miedniczne, gdzie każda składa się z kości: łonowej, kulszowej i biodrowej (A. B., M. R.: Anatomia człowieka, T. 1 W. (...), 1968, s. 483-492). Stąd różnica w ocenie uszczerbku na zdrowiu odwołującej dokonana przez Sąd I instancji i ZUS. W ocenie Sądu II instancji ustalony przez Sąd I instancji uszczerbek z poz.96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku tj. 35 % jest prawidłowy i znajduje oparcie w stanie

faktycznym sprawy. Wysokość uszczerbku mieści się w granicach określonych pod pozycją 96b załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku, które wynoszą 15-45 %. Zaznaczyć należy, że Sąd I instancji prawidłowo uwzględnił aktualne dolegliwości ubezpieczonej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia